

gaar ud fra, at Drifkeriet især paa Landet er overhaandtagende. Det er min Overbevisning, og jeg giver min Tilslutning til den Tanke, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Lutein) gjorde gjældende, at Misbrugen af Brændevin nu ikke er saa stærk, som den var i gamle Dage. I den Tid, jeg kan huske tilbage, en Menneftaalder eller godt og vel det, var Drifkeriet mere almindeligt ved Gilder, Sammentømster, Møder, Markeder og lignende end nu; men jeg skal villig indrømme, at ved mange Leiligheder, ved Sammentømster og i alle Samfundsklasser, er det almindeligt, at der drikkes for meget og stadig, at der finder, hvad man kan kalde Drifkeri Sted, men dette vil denne Lov ikke kunne ramme; den vil kun komme til at ramme Forbruget meget føleligt og paa en Maade, der vil bidrage til, at der vil komme en Del Omforandring, en hel Omkalfatring af Forholdene med Hensyn til Rost, Løn o.s.v. Saaledes ere Forholdene paa Landet, mine Herrer (Modsigelse) og jeg skulde tage meget feil, om ikke de Fleste, som ere her til Stede, have vundet den samme Erfaring (Modsigelse). Ja, der kan jo være delte Meninger derom, men i de Egne, jeg kjender, er det med mere eller mindre Modifikation Tilfældet. Dersom man gaar ud fra, at det samtidig foreliggende Lovforslag vil gjøre en Forandring, saaledes, at det bliver Spiritus, der bliver beskattet indirekte i Stedet for, at det nu navnlig er Sukker, Kaffe og andre Ting, vil jeg ganske vist indrømme, at de Varer, her ere nævnte, mere ere Nødvendighedsartikler — det maa de jo være ifølge Sagens Natur. Men paa den anden Side er Brændevin som Nationaldrik bleven saare betydningsfuld her hos os. Ganste vist kunde der maatte laves andre. Det var nu særlig Gaardmandsklassen, jeg talte om med Hensyn til, hvad der driktes, og den kunde vel til Nød undgaa at bruge Brændevin, naar det skulde være; man fandt maatte paa at brygge hjemmebrygget Øl eller stæffede andre Drikke til Beie, som nogenlunde kunde erstatte den. Paa Gaardene har man jo som Regel den meget naturlige Drik Mælk, skøndt Tiden jo har forandret det, saa det kun er Mælkvand eller Centrifugemælk. Naar, det har man i alt Fald paa Gaardene, men nu de mange Lu-

finde i Skovene og paa Arbejdspladserne, som skulle gaa med deres skaarne Smørrebrød eller Fedtebrød i deres Madpose, som vi sige, skulle de saa paa disse Arbejdspladser være henviste til Vand eller betale en Snaps meget dyrt? Det vilde være et forholdsvis haardt Tryk at lægge paa den store Arbejderbefolkning. Det tror jeg næppe vil være rigtigt. Saa meget er imidlertid sikkert, at der gennem denne Lov vil komme en meget betydelig Sum Penge ind i Statskassen. Thi selv om man fra Begyndelsen ikke var saa ganske paa det Reene med, hvad man vilde, enten man vilde indskrænke Brugen eller ei, saa vil Brugen alligevel komme til at tage til, saa der vil komme meget betydelige Indtægter for Statskassen. Jeg turde maatte tilføje den Bemærkning, at naar jeg taler om de specielle Forhold indadtil paa Landet, er det særlig min egen Hjemstavn, jeg tænker paa; hvorledes det er andre Steder, kjender jeg ikke i den Grad, men nogle Steder, veed jeg, det tilnærmelsesvis er saadan. Naar den høitærede Minister gif ud fra, at det var et udmærket Statteobjekt, saa tror jeg, han har fuldstændig Ret, og Ingen kan fortænke den høitærede Finantsminister i, at han søger efter gode Statteobjekter. Der er vist næppe Noget i denne Sal, og vistnok næppe Noget i hele Landet, som har fulgt med den politiske Udvikling i den senere Tid, der kan være i Tvivl om, at den Finantspolitikk. Regjeringen har fulgt, vil og maa en Gang gjøre Fordring paa nye Statteobjekter. De store Midler, der blive anvendte til Forsvarssagen, navnlig til Befæstningen, og overhovedet til Militærvæsenet, de store Midler, som det ser ud til, vedblivende skulle anvendes, endogsaa i større Maalestok, maa føre til, at saafremt der skal tages noget Hensyn til økonomiske Interesser — og det ser jo dog ud til, at vi ogsaa skulle og maa, i alt Fald vil der baade fra Repræsentationens og Befolkningens Side blive gjort saadanne Krav gjældende — saa maa jeg efter min ringe Forstand — men det kan jo være, at jeg ikke forstaar mig nok derpaa — anse det for umuligt, at de nuværende Statsindtægter ville kunne slaa til. Men der maa paa den anden Side komme Penge i Statskassen, og ganske vist, dersom den høitærede Finantsminister vil lytte en Smule til et Raad — ja und-